

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 97.

Femte Session.

66de Møde.

Løvedagen den 11te Februar.

(Forts.)

Ordføreren (forts.): Derimod var det oprindeligt af Udvalget i Betænkningen foreslaaet, at Ordene „smittefyldig Sygdom“ skulde gaae ud, fordi man troede, at det ikke henhørte i Tyendeloven; men, da man under den Conference, man har havt med den høitærede Justitsminister, er bleven gjort opmærksom paa, at Sundhedscollegiet meget har ønsket, at en sliig Bestemmelse blev indført, for at forebygge, at et Tyende, som havde en smittefyldig Sygdom, blev transporteret og saaledes kunde udbrede Smitten videre, har man troet igjen at burde optage denne Bestemmelse i nærværende Lov. Med Hensyn til § 42 har Udvalget intet Bivdere at bemærke. Med Hensyn til § 43 har Udvalget derimod ikke fundet nogen Anledning til at frasælde det, der er foreslaaet af det i Betænkningen. Det er et Tilfælde, som det vil være vanskeligt at opstille nogen Regel for, der i alle Henseender vilde være billig. Det er et uheldigt Tilfælde, der indtræffer, naar en Huusbond dør.

Formanden: Jeg maatte maaskee bede den ærede Ordfører at erindre, at § 43 ikke er under Forhandling.

Ordføreren: Saa gaaer jeg over til § 44. Med Hensyn til denne Paragraph, der indeholder, at, saalange ingen lovlig Opfyldelse er skeet, anses Tjenesten fornyet paa lige saa lang Tid, som den oprindeligt var fastsat, maa jeg gjøre opmærksom paa, at i Lovudkastet er det bestemt, at, naar en Tjeneste ikke udtrykkelig er fornyet eller opsagt, skal den antages forlænget paa idetmindste $\frac{1}{2}$ Aar; dette har man troet at burde foreslaae forandret til et

Aar, fordi det er meget almindeligt, at Tjeneste paa Landet varer fra November til November. Den Forandring, der er foreslaaet i § 45, er kun for Tydeligheds Skyld. Der er foreslaaet, at Tjenesten kan opsiges med 14 Dages Varfel til den 1ste i enhver følgende Maaned, for at forebygge al Misforstaaelse, da Maaneberne undertiden have 30 og undertiden 31 Dage.

Justitsministeren: Ved Udkastets § 31, som angaaer Virkningen af Tyendets Fængsling, er der af det ærede Udvalg foreslaaet to Forandringer. Den ene gaaer ud paa, at den i Udkastet bestemte Virkning ikke skal indtræde, naar Huusbonden er skyldig i Fængslingen, eller den i alt Fald kan lægges ham til Last. Det er upaatvivleligt en rigtig Forandring. Det specielle Tilfælde, at Huusbonden kunde være Marsag i Fængslingen, har jeg ved at affatte Udkastet ikke været betænkt paa; men allerede i det forrige Udvalgs Betænkning er der gjort opmærksom paa denne Omstændighed, og jeg kan aldeles ikke have Noget imod, at en Forandring, sigtende til at berigtige Paragraphen i den ansførte Retning, foretages. Det andet Endringsforslag gaaer ud paa, at, naar et Tyende fængsles, og Huusbonden ikke afstediger Tyendet, da skal dette tabe sin Løn for den Tid, Fængslingen varer. I Udkastet var bestemt, at Huusbonden kunde lade Tjenesten forrette paa Tyendets Bekostning, eller i alt Fald indeholde Lønnen. Den Forandring, der nu er foreslaaet af Udvalget, sigter, som ogsaa den ærede Ordfører bemærkede, til Tyendets Fordeel. Den ærede Ordfører meente, at Huusbonden, da han har Ret til at kunne afstedige Tyendet, hvis Fængslingen varer over 8 Dage, vilde noksom være tilfreds ved blot at have Ret til at kunne tilbageholde Lønnen for